

Se caută păstori

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 07.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Fap. 20.20

Fap. 20.20: Nu am ascuns nimic din ceea ce este de folos, ca să vă vestesc și să vă învăț în public și prin case.

Expresia „în public și prin case” se găsește în vorbirea de despărțire a lui Pavel adresată bătrânilor din Efes, așa cum ea este scrisă în Fap. capitolul 20. Ea este o expresie care spune mult. Ea accentuează categoric legătura strânsă între lucrarea învățătorului și a păstorului: „Nu am ascuns nimic din ceea ce este de folos”, spune apostolul, „ca să vă vestesc și să vă învăț în public și prin case” (Fap. 20.20).

Pavel însuși nu era numai un apostol. În el se uneau în mod unic evanghelistul, păstorul și învățătorul. Ultimei doi numiți sunt foarte strâns legați unul de altul, așa cum vedem în Efeseni 4.11. Este important să se înțeleagă această legătură și să se țină seama de ea. Învățătorul prezintă adevărul; păstorul îl aplică. Învățătorul luminează înțelegerea, păstorul se ocupă de starea inimii. Învățătorul poartă grijă pentru hrana spirituală; păstorul ia seama, să se tragă foloase din ea. Învățătorul se preocupă mai mult cu Cuvântul; păstorul se preocupă cu sufletele. Lucrarea învățătorului este în cea mai mare parte publică, cea a păstorului are în principal natură personală. Când ambele se unesc într-o persoană, capacitatea deosebită de a da învățătură a păstorului îi oferă o putere morală mărită, și elementul păstorului dă învățătorului o gingășie plăcută.

Noi nu ar trebui să confundăm păstorul cu un bătrân sau supraveghetor. Între cei doi este o diferență mare. Bătrânii și supraveghetorii sunt deseori aceiași, dar păstorul nu trebuie confundat cu niciunul dintre ei. Slujba bătrânului are o misiune locală; să fii păstor, aceasta este un dar al harului. Noi nu găsim nimic despre bătrâni sau supraveghetori în 1 Corinteni 12 și 14 sau în Efeseni 4, în timp ce în aceste locuri din Scriptură avem o descriere detaliată a darurilor. Noi trebuie să diferențiem cu grijă între daruri și misiunile locale. Slujba bătrânilor sau supraveghetorilor este să dea călăuzire și să supravegheze. Învățătorii și păstorii hrănesc și zidesc spiritual. Un bătrân poate fi un învățător sau păstor, dar el trebuie să despartă cele două activități. Ambele părți se întemeiază pe baze total diferite și nu trebuie combinate între ele.

Subiectul acestei expuneri scurte nu este însă un studiu al slujbei sau o prezentare detaliată a diferenței între darurile de har spirituale și misiunile locale. Este vorba de importanța deosebit de mare a darului de păstor în Adunarea lui Dumnezeu, pentru ca noi să rugăm serios pe Domnul, marele Cap al Adunării, ca El să dăruiască din nou mai mult acest dar prețios în mijlocul nostru. Din partea Lui nu este nici o îngrădire față de noi. Bogăția vieții spirituale este inepuizabilă, și Hristos, Domnul nostru, iubește Adunarea/Biserica Lui și Se bucură să hrănească trupul Său și să-l îngrijească și să satisfacă orice nevoie din plinătatea Lui nemărginită.

Cine știe cu adevărat ce este slujba de păstor și cine este conștient de adevărata stare a Adunării/Bisericii, nu poate tăgădui că în întreaga Adunare a lui Dumnezeu este nevoie urgentă de purtarea de grijă a păstorului. Cât de rar este adevăratul păstor spiritual! Este ușor ca „pastor” (adică, „păstor”) să porți un astfel de titlu și să-ți revendici funcția. În realitate însă slujba de păstor nu este nici titlu și nici funcție, ci este o realitate vie, un dar de la Dumnezeu,

care este dat prin Capul Adunării spre creșterea și binecuvântarea mădularelor Sale. Un păstor adevărat nu este numai un dar spiritual veritabil, ci el este mânat de sentimentele inimii lui Hristos Însuși la fiecare miel și oaie a turmei, care a fost răscumpărat / răscumpărată cu sângele Său.

Încă o dată: fiecare miel și oaie este pe inima lui. Păstorul adevărat este păstor în toată lumea. El are o inimă, un mesaj, o slujbă pentru fiecare mădular al trupului lui Hristos. Altfel stau lucrurile cu bătrânul sau supraveghetorul. Misiunea lui este limitată local, în locul unde Domnul l-a pus. Câmpul de lucru al păstorului însă este întreaga Adunare/Biserică a lui Dumnezeu, așa cum câmpul evanghelistului este lumea largă. Fie că este vorba de New York, de Paris sau Berlin – un păstor este păstor, și pretutindeni el are lucrarea lui binecuvântată. Un păstor, care este obligat față de o anumită grupare, în care el trebuie să preia totodată activitățile unui evanghelist și ale unui învățător și bătrân sau supraveghetor, este ceva pe care învățătura Noului Testament nicidecum nu îl cunoaște.

Dar cât de puțini păstori adevărați sunt în mijlocul nostru! Cât de rar este darul păstorului, inima de păstor. Unde găsim din aceia care unesc cele două elemente mari și importante, pe care le conține versetul din titlu – „public și în case”? Cineva poate ține într-o duminică o prelegere scurtă sau o prelegere în cursul săptămânii; dar unde rămâne partea a doua a chestiunii, slujba „în case”? Unde este purtarea de grijă atentă, serioasă, plină de dragoste pentru fiecare suflet – zi de zi? Deseori se întâmplă ca învățătura publică să treacă peste capete. Însă învățătura „în case” va ajunge cu siguranță la inimă. Așa cum cele spuse public sunt uneori total fals înțelese și aplicate greșit până când vizita păstorului plină de dragoste în timpul săptămânii aduce înțelesul adevărat și aplicarea corectă.

Însă aceasta nu este totul. Sunt multe în raza de acțiune a păstorului, pe care învățătorul public niciodată nu le poate sesiza. Fără îndoială învățătura publică este deosebit de importantă. Doresc să avem cât mai mult din aceasta. Lucrarea învățătorului este de o valoare nespus de mare și dacă ea este făcută cu sentimentul profund și gingaș al inimii unui păstor, ea poate realmente să satisfacă nevoile sufletelor. Dar păstorul plin de dragoste, care cu băgare de seamă, cu rugăciune și credincioșie merge de la casă la casă, poate lua parte la exercițiile adânci ale sufletului, la îngrijorările inimii, la întrebările apăsătoare, la povara conștiinței. În compasiunea adâncă a inimii lui se poate ocupa cu nenumărate împrejurări și îngrijorări mici. El poate îngenunchea înaintea tronului de har împreună cu cei încercați, cu cei care sunt în ispite, cu cei zdrobiți și întristați, și împreună își pot vărsa inimile și avea parte de mângâiere de la Dumnezeu oricărui har și Tatăl îndurărilor.

Învățătorul public nu poate face aceasta. Dacă în el este ceva dintr-un păstor, așa cum am spus deja, atunci fără îndoială în vorbirea lui publică poate anticipa multe din exercițiile, îngrijorările și greutățile personale. Dar cu toate acestea el nu poate să se ocupe cu nevoile deosebite ale fiecăruia. Aceasta este lucrarea sfântă a păstorului. S-ar putea spune, că păstorul este pentru suflete ce este medicul pentru trupuri. El trebuie să cunoască atât boala cât și medicamentul. El trebuie să fie în stare să identifice problema. El trebuie să poată evalua starea spirituală, ca să aplice medicamentul potrivit.

Cât de puțini sunt astfel de păstori! Una este să porți acest titlu, și alta este să faci lucrarea. Haideți să rugăm serios și cu credință pe Dumnezeu să trezească astfel de păstori în mijlocul

nostru. Cât de mare nevoie avem de ei! Oile lui Hristos duc lipsă de hrană și purtare de grijă. Noi suntem preocupați așa de mult cu ale noastre, că nu avem timp să ne ocupăm cu turma iubită a lui Hristos. Cât de puține sunt vizitele pline de dragoste ale păstorilor, cât de rare sunt informațiile purtătoare de grijă referitoare la bunăstarea lăuntrică și trupească din timpul săptămânii. Se pare că nu este timp pentru aceasta. Tot timpul este înghițit de preocupările noastre pentru noi înșine și familiile noastre. Este vechea istorie tristă: „Toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos”.

Cât de cu totul altfel era la apostolul binecuvântat! El a avut timp să construiască corturi, dar și pentru a „învăța public și în case”. El nu era numai evanghelistul important, care străbătea continente și conducea oameni la Hristos, așa că au luat ființă multe adunări, ci el era și păstorul plin de dragoste, „doica” plină de gingășie, „medicul” spiritual iscusit. El avea o inimă pentru Hristos și pentru trupul Lui, Adunarea, și pentru fiecare mădular al acestui trup. În aceasta constă marea taină! Este minunat ce poate lucra o inimă iubitoare. Dacă eu iubesc cu adevărat Adunarea, voi avea dorința pentru binecuvântarea și creșterea ei. Și eu voi folosi aptitudinile mele ca s-o ajut.

Domnul să dea în mijlocul poporului Său mai mulți păstori și învățători după inima Sa – oameni, care sunt umpluți cu Duhul Sfânt și sunt mânați de dragostea reală pentru Adunarea Sa; oameni, care sunt capabili și gata să învețe „public și în case”.

Tradus de la: [Hirten gesucht](#)

Titlul original „Publicly and from house to house” din *Miscellaneous writings*, vol. 5.

Traducere: Ion Simionescu